

Gadi un cilvēki

5. turpinājums

1958. GADS

8. janvāris:

— organizēt slaucēju sociālistisko sacensību, gadījumos, kad tiek izpildīts plāns un ievērota dienas kārtība, ik mēneši izmaksāt premjās: I vieta — 100 rubļu, II — 50 rubļu, III — 25 rubļi;

— no vienas vaislas cūkas iegūt pa 9 sivēniem, tad iznāks pa 31 centneram cūkgalas uz 100 hektāriem aramzemes;

— par neierašanos uz valdes sēdi D. Gusevam, D. Podskočevam un V. Fominai nonemt pa 10 darba dienām.

27. jūnijis:

— iedalīt premjiju 719 rubļus jauno kolhoznieku, kas sasniedzīgi 18 gadus, premēšanai.

13. augusts:

— bijušā brigadiera D. Guseva bēru sarikošanai norakstīt 2587,48 rubļus.

5. septembrī:

— par tīrības neleķērošanu cūku fermā cūkkopējiem nonemt pa 5 darba dienām, ja arī turpmāk netiks panākta kārtība — nonemt visas papildus piemaksas;

26. septembrī:

— traktoristiem par 120 hektāru zemes aparsānu laikā no 1. līdz 20. oktobrim izmaksāt premjiju 300 rubļu, 100 hektāru — 200 rubļu, 80 hektāru — 100 rubļu;

22. decembris:

— ja zirkopējs zirgu izmanto savām vajadzībām bez atlaujas, izņemot braucienus uz mežu pēc malkas, uz dzirnavām, pie ārsta, nonemt viņam darba dienas;

— Zotiķam Balalajevam par kuļmašīnas remontu aprēķināt 15, bet traktora — 20 darbadienas.

NO KOPSAPULČU PROTOKOLIEM

7. marts:

— uzticēt kolhoza valdei par nedalāmā fonda līdzekļiem iegādāties 6 traktorus, piekabes inventāru, 2 kuļmašīnas;

— uzcelt feldšeru un vecmāsu punktu;

— ierikot radiomezglu.

9. decembris:

— uznemt kolhozā traktoristus A. Trūpu, Z. Balalajevu, D. Tolstopiatovu, P. Kirilovu, F. Adamoviču, J. Vasilevski, A. Tolstopiatovu, V. Vasilevski, P. Mikulānu, P. Sudniku un I. Bulovu, kuri pārīret no MTS traktoru brigādes.

1960. GADS

VALDES SĒŽU PROTOKOLI

22. februāris:

— par linu jucekņa aiznešanu savai sivēnmātei cūkkopējai T. Teilānei nonemt 5 darbdienas un brīdināt, ka atkarotā gadījumā tiks atbrīvota no darba.

22. marts:

1. lauksaimniecības brigādei pievienot Podskočiju un Ondžuļu sādžas, bijušā Kaļinina kolhoza vietā izveidot sesto un septīto brigādi;

25. maijs:

— par medus kāru rāmišu pazušanu kolhoza bišu dravā no tās sarga A. Ivanova iekāset maksu par 28 kilogramiem medus un 1,5 kilogramiem vaska;

— apvienot 18 ģimenes, kurām nav sadališanas akta, piešķirt pa vienam piemāju zemes gabalam — vecāki ar bērniem, vīramātes ar vedekļām un znotiem, u. c.

Nobelgums sekos

ŠI agrofirmas komunistu atklātā partijas kopsapulce notika saskaņā ar LKP Preiļu rajona komitejas III plēnuma lēmumu, kurā bija paredzēts:

«Lai konsolidētu rajona komunistus, darbjaudis uz vienotās sociālistiskās platformas un novērtu pārbūves procesu normālai attīstībai traucējošos cēlonus, ipaši starp nacionālo attiecību sērā, aprīlī — maijā organizētās sapulces ar vienotu darba kārtību: «Pārbūvei — komunistu spēku un rīcības vienotību!»

Tautas gudrība brīdina: viens nav karotājs. Smags vezums nekust ne no vietas arī tād, ja

katrs tā vilcejs raujas uz savu pusī. 152 agrofirmas komunisti un PSKP biedru kandidāti tikai tad ir liels spēks, ja darbojas saliedēti un merktieci.

Partijas komitejas sekretāre Zoja Agafonova, zinojot par šo — galveno darba kārtības punktu, teica: «Pārbūvei, kā tas ne vienreiz vien uzsvērts ari Mihaila Gorbačova runās, manuprāt, ir ne tikai radikāla ekonomiskā reforma, ne tikai politiskā reforma, bet arī cilvēku apzinās, mūsu domāšanas pārkātošana».

Taču sākt domāt citādi, ja jaunām, nav vienkārši. Vecās pieejas ierīce vēl loti uzskatāmi parādījās arī šajā sapulcē.

Pirmkārt, debatēs uzstājās tikai četri komunisti, turklāt pārvarā tie, kas arī agrā uzdrošinājās domāt patstāvīgi un izteikt savu viedokli — Vasilis Kurmeļovs, Bronislavs Veigulis, Ivans Staričenoks, Jānis Bekis.

Otrkārt, spilgti izpaužās arī tas, ka jēdziens «partija» pat pašu komunistu apzinā no autoritāri komandējošās sistēmas laikā vēl joprojām saistīs ar tās vadību: Centrālo Komiteju — Savienībā un republikā, partijas komiteju — rajonā, sekretāru — pirmorganizācijā. Bet partija — tie taču esam vispirms mēs, ierīdas komunisti. Ne velti PSKP Statūtos teikts, ka partijas organizatoriskās uzbūves, tās dzīves un darbības vadošais princips ir demokrātiskais centrālisms, ka augstākais vadošais orgāns ir kopsapulce (pirmorganizācijā) un kongress, ka «visas partijas organizācijas ir autonomas vietējā jautājumā izlešanā» un ka kopsapulce, konference vai kongress ievēlē biroju vai komiteju, kas ir «izpildī organi un vada visu partijas organizācijas kārtējo darbu».

Taču pat V. Kurmeļovs, viens no dedzīgākajiem aicinātājiem uz pārbūvi mūsu kolektīvā (par ko vienam, protams, visa ciema), sapulcē šajā ziņā demonstrēja izteiktu «sapgādājamā» noskanojumu. Ar viņu, redz, partijas komitejas sekretāre beidzama jā laikā neaprūnājoties, kārtojot tikai

dažādus administratīvus uzliktus organizatoriskus jautājumus. Ja arī patiesi Z. Agafonova vienpersoniski būtu pelnījusi kritiku, pat tad tā būtu jāmotīvē citādi. Neazmirsīsim, ka pats V. Kurmeļovs ir to skaitā, kurus mēs izvirzījām kolhoza partijas organizācijas izpildī orgāna — birojā. Varbūt var pārmest abām — šīs organizācijas un visas komitejas — sekretārēm, ka viņas nepietiekam mobilizē biroju vienotu mērķu sasniegšanai, taču nebūtu pareizi visu atbildību novēlt tikai uz Z. Agafonovu. Ipaši tiem, kurus komunisti izraudzījuši no sava vidiņa biroju kā labākos, aktivākos, darboties un vadīt spējīgākos.

Pārkārtot domāšanu

adresātam un arī pieprasīt atbildi, tāpat rosināt izteikties citās jūsu skartās problēmas risināšanā iesaistītās personas.

Tā būtu dota iespēja sociālistiskajam plurālismam izpausties praksē, likt prātus kopā vislābāko risinājumu meklēšanā. Turklat cilvēki vairāk iepazītu cits citu, uzzinātu arī pārējo kolktīvu rūpes, lautu agrofirmai justies kā vienotam, savstarpēji cieši saistītam organismam. Administrācijai šīs darba darītāju uzstāšanās kalpotu par atgriezenisko saiti, bez kuras nav iespējama optimāli efektīva vadīšana. Un vienlaikus tas būtu savas domāšanas pārkātošanas, pilsoniskās atbildības izpaušmes līdzeklis. Jo katrā publiskā uzstāšanās (pat ja tā notiek vienātē ar baltu papīra lapu) liek mobilizēt savas domas spēku, daudz ko noskaidrot sev pašam. Tā būtu arī politiskās kultūras audzināšanas skola, jo kaut ko apgūt, iemācīties var, vienīgi darot.

Es izvērsu te tikai vienu no pēdējā partijas kopsapulce skartajiem jautājumiem. Pieņemtājā lēmumā tika izteikti ierosinājumi arī LKP Centrālās Komitejas birojam: noklausīties LTF un Interfrontes līderu — komunistu pārskatus par savas darbības atbilstību LKP CK plēnuma lēmumiem un Tautu foruma rezolūcijām; gādāt, lai līdz visām partijas komitejām, pirmorganizācijas ieskaitot, nokļūtu operatīva informācija par republikas sabiedriski politiskās dzīves aktualitātēm; dot objektīvu vērtējumu 1939. un 1940. gada nacionālumam. Partijas rajona komitejai: uz darba kolktīvu priekšlikumu pamata izstrādāt pasākumu programmu, lai pakāpeniski paplašinātu latviešu valodas liešošanas sfēras un nodrošinātu reālu divvalodibū rajonā. Savukārt agrofirmas partijas organizāciju birojiem, uzdevums ar praktisku rīcību nostiprināt komunistu vadošo lomu visās agrofirmas dzīves jomās, visos kolktīvos. Kā to veikt, par to jādomā dienendā.

Arī visai sapulcei šoreiz pie mita vairāk tāds pārdomu — tiesa gan, loti atklātu un izsāpētu pārdomu raksturs. Jāpielikst, ka sapulce sakās ar viena PSKP biedra un viena kandidāta uzņēšanu. Jaunais papildinājums solās būt cilvēciski un sabiedriski vērtīgs — ekonomiste Anastasijs Beinarovičs un galvenā zootehnike Jelena Korotkova. Taču trešais PSKP biedru kandidāts — siera rūpniecs galvenais tehnikologs Andris Jaunkalns pazīnēja, ka viņš ir pārdomājis un parādījis nestāsies. Rekomēdētāji joprojām uztur spēkā savas pozitīvās atsausmēs par viņa profesionālo kompetenci un sabiedrisko aktivitāti. Tādāt arī tādēļ, lai par savu goda lietu būt pārdomāt, rindās uzskatītu, lūk, tādi jauni, cilvēki, mums, komunistiem arī stāzu, jāgādā, jebkurā sabiedriskajā situācijā, vienmēr paturot prātā «partija pastāv fatastiskā un kalpo tautai».

M. AUSTRUMA

Atbildība — proporcionāli amatam

Spriežot no reakcijas, kāda izraisījās vairākos lasītājos pēc tam, kad bija iestiepts mans raksts, sapratu, ka tas bija aktuāls, visi pievērsa uzmanību.

Pat domās neielaidu varbūtību, ka varētu kādu netaisnīgi apmelot vai nomēlot, gribēju tikai sabiedrības uzmanību pievērst tām nekārtībām, kurās var un vajag novērst. «Vecajos, labajos laikos», kad valdīja stagnācija, kad visas avizes vienai balī rakstīja, ka tikai kāpītālisti piesārno upes, gaisu, barbariski iznīcinā daibas bagātības, ka pie viņiem ir sviedrus dzenoša darbalaužu izkalpināšanas sistēma — pie viņus kaut kam tādām nav vietas. Mūsu mājās viss ir pilnīgā

kārtībā, mēs celam komunismu. Tājtos laikos mums pat nebija ne ēnas no šaubām, ka gluži tāpat tiek plesēnotas ūdenskrātuvēs, ka tiek ražots brākis, ka laudis censās darbā pavaidit tikai noteikto laiku, lai viņem par kavējumiem netiktu nonemta gada premjā, lai tas gads tiktu iestātēs darba stāžā. Priekšnieka pavēle bija likums, kura jāizpilda neko nedomājot!

Daudzi vēl arī šodien negrib saprast, ka tie laiki kārīgāji uz neatgriešanos, ka tagad katram sava darba vieta un amatā jādomā par visu un jādara viss, lai tiktu atjaunotas kādreizējo prasmīgo laužu tradīcijas, kuri varēja pat blusu apkalt, lai mēs paši un savās mājās spētu-

ražot sarežģītu tehniku, bet nevis to pirkst par barigu naudu arī zemēm, lai arī zemēm tiek mums iegādātas tādu tehniku. Tas nozīmē, ka mums nav «jādzēnās darbā» pārādījums, tā nav jādzēnās darbā, bet jāizgatavo biologiski tira produkcija, jādzējdarba ražīgums. Tam visam daudz nevajaga, nepieciešams tikai apzinīgums, disciplīna, kārtība, atbildība. Par to tad arī rakstīju. Dažiem tas loti kārīgāji pie sīrīs, bet kāds no siltumnīcu saimniecības pateica skaidri un gaiši: «Par tādu papīra smērēšanu tev būs jāatlīdzībā! Nometis tās darba un varēši strādāt ar lāpstī!»

Tas nav tas launākais, ar lāpstī ir nācies strādāt. Un arī tagad neuzskatu par grēku panemt to rokās,

lu, visu nepieciešamo burītiski jāizlūdzas no ražošanas apakšvienību priekšniekiem un mehānīkiem. Bet atbilde bieži ir viena un tā pati: «Nav cilvēku, nav transporta». Tā, pie mēram, gadijās, kad būtu vajadzība atvest zāgskaldas, vai arī, kad lūžu palīdzēt no mazgāšanas nodalas izņemt konteinerus, ceļtni balonu iekraušanai — tā vadītās izrādījās Rīga, bet man ir galvojās: še pat teritorijā...

Sādu un līdzīgu pie mēram ir atliku likām, bet nav vērts saasināt Šī iauztāuma būtību. Šādi gadijumi nēbūt neseiksmē lietis, kā savstarpējo attiecību veidošanos, darba disciplīnas un darba ražīguma celišanos, savstarpējo saprāšanos. Visa pamata jāliek savstarpējā izpalīdzēšanas.

Vasilijs KURMELOVS

Jaunais Celjs

1960. gads 20. maijs

Manfreds Šneps,
LVU PROFESSORS

Rūgta pamācība

1926. gada 3. aprili, Lieldienas sestdienā, pēc ilgas rīta lūgšanas un viegla brokastīm Latvijas republikas Saeimas loceklis Francis Trasuns lapoja «Jaunākās zīnas». Ko jaunu tās nesis izcilajam Latgales politikim un ekskumētajam (no baznīcas izslēgtajam) priesterim?

Kāds luteru mācītājs sprediko: «Latvijas valsts dzīvē ledus arī nav visur salauzts. Partiju ziemelis vēl neļauj atraisīties radošajiem spekiem (...) Ne lausim sevi nospiest, tīsim Latvijas saulei!»

Ilustrētāja pielikumā Jāna Rozentāla altāra glezna «Augšāmcelšanās» Dundagas baznīcā. Kolontajas portrets. Padomju Krievijas sūtne Norvēģijā, kuru padomju valdība šīnā dienās oficiāli atstādinājis no amata. Acelšanas iemesls — sūtnes daudzās tuabetes un neproletāriskā dzīve.

Policijas kārtīnieks izglābis sievieti, kura iemetusies Daugavā. Viņas vīrs Alfrēds Kalniņš arrestēts par spiegošanu Padomju Krievijas labā.

SSSR āriņu ministrs Čičerins paziņoja Tauku savienības generalsekretāram, ka padomju valdība atsakās piedalīties atbrunošanās priekškonferencē.

Parīzē sācies krievu

emigrantu kongress. Mērķis — radīt pretlielinieku centru.

Juris Jurjāns, brīvmākslinieks, konservatorijas vecākais pedagoģs un dekāns. 4. aprīlī klusībā svītu savu 65. dzimšanas dienu.

Liekas, šoreiz nekā ievērības cienīga.

Nākošais «Jaunāko Zinu» numurs 7. aprīlī sākās ar lielu virsrakstu: «Miris Saeimas deputāts Francis Trasuns».

«Ievērojamais Latgales darbinieks Francis Trasuns dzimis 1864. gada 4. oktobri Latgalē, Rēzeknes apr. Beidzis Jelgavas realskolu, pēc tam iestājies katoliķu garīgajā seminārā un pēc tam akadēmijā Pēterpili, kuru absolvē (...) Viņš ir pirmais, kurš Latgale iesāk tautisko atmodu un stāvēja viņas priekšgalā līdz pēdējam brīdim. Kā redzamākais tautas darbinieks, viņš iau 1. Krievijas Valsts domē tiek ievēlēts no Vitebskas gubernijas dalas.

Tiklidz Krievijā iestākās revolūcija, viņš sasauc Latgales kongresu, kurā, neskaitoties uz zināmu separatistu protestu, pieņemta viņa rezolūcija: apvienot Latgali ar pārējo Latviju vienā demokrātiskā republikā (...) Beidzamās vēlēšanās pret

viņu tika vērstī smagi personiskas dabas uzbrukumi. Viņš tomēr izturēja. Visi apzinīgi Latgales dēli viņu rakstīja savās listēs. Tā viņš atkal palīka Saeimā. Kā Tautas padomes, Satversmes sapulces, 1. un 2. Saeimas loceklis viņš ne vien Latgales jautājumos, bet arī visspār Latvijas politiskajā dzīvē spēlēja izcili lomu».

Jā, 1925. gada rudeni, kad notika Latvijas republikas 2. Saeimas vēlēšanas, Francis Trasuns bija populārākais valstsvirs visā Latvijā. Franciā Trasuna nupat organizēta Latgales demokrātu partija, pirms vēlēšanām tika loti smagi apkaroja un diskreditēta. Preti uzstājās ne tikai pārējās četras Latgales partijas: katolu un kristīgo zemnieku partija, apvienotā darba partija, zemnieku partija un bezpartejiskā savienība. Protams, pretēja arī valdošās partijas — Latvijas zemnieku savienība un sociāldemokrāti. Un tomēr Francis Trasuns nebija zaudējis populāritāti. Viņš guva abbalstu ne tikai savas partijas vēlētāju vidū. Partiju «līstē» viņu papildus bija pierakstījuši 12 tūkstoši vēlētāji. Citi populārākie viņu guva daudz mazāk pierakstījumu: valsts prezidents J. Cākste — 5524, vairākkārtējais ministru prezidents K. Ulmanis — 4407, dzīnieks J. Rānis — 4283. Latgales katolu un kristīgo zemnieku partijas līderis bīskaps J. Rāncāns — 4265. Ģenerāllīderis J. Balodis — 3113.

Savstarpējo kīvinu daļu Latgales partīlām visām piecām kopā 2. Saeimā bi-

ja tikai 12 pārstāvji no iespejamām 100 vietām. «Ja vien katolu vēlētāji būtu «apzinīgi», — rakstīja reliģiju pētnieks J. Balēvics grāmatā «Katolisms Latvijas sociālpolitiskajā dzīvē» (1978), — baznīca varētu iegūt 24 deputātus un valdit Saeimā».

Francis Trasuns saprata, ka latgalieši un katoliķi var klūt par lielu spēku Latvijā, un zināja, kā latgaliešus apvienot. Viņš gāja demokratizācijas ceļu, to ceļu, pa kuru pēc 50 gadienās tā iet visa katoliku pasaule Vatikāna vadībā. Francis Trasuns aizstādīzās laikam priekšā un... cieta dzīvē neveiksmi.

No Latgales kultūrvēstures. Latgale kā savrupa Latvijas daļa izveidojās pēc Livonijas kara (1558—1583). Tad Ivana Bargā vadītie karapūli, kas galvenokārt esot bijuši no tatāriem, mežināja «cirstogu uz Eiropu», bet neveiksmīgi. Sagrāva Livonijas ordeni, izkāva puļku latviešu, bet logu neizcīrta. Laupījumam vīrsu metās divas lielvaras — Polija un Zviedrija. Savā starpā cīnījās un Latviju postīja 30 gadus (1600—1629). Polu vēsturē (ari Šodien) izciļu vīetu lēnem kauja pie Salaspils (piē Kirholmas) 1605. gada, kad Kārlis IX karaspēks cītis sakāvī no divkārt pat triskārt mazākiem polu spēkiem. Po u-zviedru kārtējās neizšķirti — par slīkti latviešiem: Latgali (dalu Vidzemes) atdalīja no pārējās Latvijas. Uz 300 gadiem.

Turpinājums sekos

Aina ar vainu

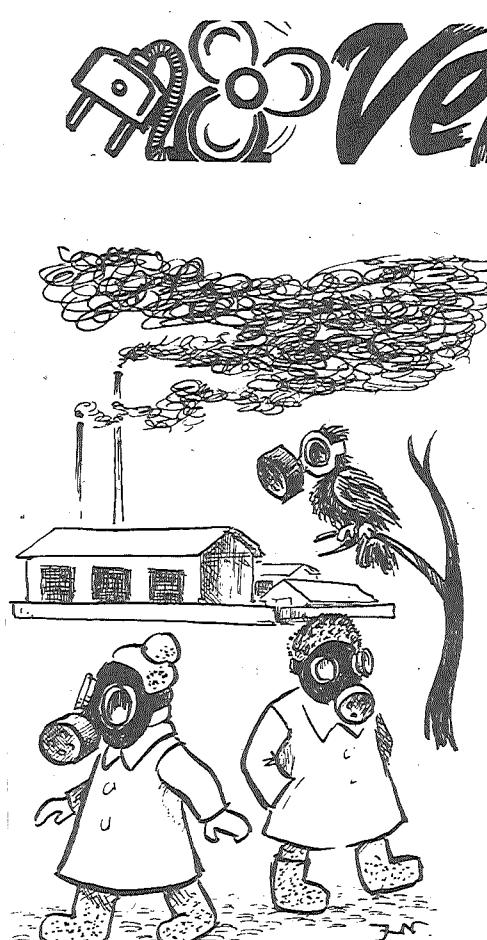
Jaunu dzīvokli Preilos, Andreja Upiša ielā sanēma znots. Kur tāda ir? Strādnieku zonā. Vēl nav skaidrs? Nu, Zukulmuīža, kā šo mikrorajonu dēvē tautā. Par namiem znotam nav iebildumu — smuki no ārpuses, jauki iekšpusē. Stūrītis ar laiku var klūt pat jaukāks par mikrorajonu pie Rēzeknes ielas, kur priekšniecība vairāk mil apmesties. Bet pie astonpadzīmit dzīvokļu mājas ar lodžījām nav iespējams tikt — ne cela, ne ietvju. Kad Daugavpils celtinieki nodeva ekspluatācijā arī lielo namu līdzās, znotam kļuva vēl šķērigāk ap dūšu: uz turieni braukā visi laimīgie dzīvokļi sanēmēji un vēl lielākas izdauza bedres! Pie tās jau arī veidojas tāda minimēness aina — ar cirkiem un krāteriem, — akmens šķembas uzbertās, bet asfalta virsū nav. Mans znots dzīrējis, ka sevišķi niknas esot jaunās kalniņenes — sievietes, jo tagad vasarā, staigādamas ar vieglām kurpītēm, pa akmens šķembām nevarot aizbrīst līdz ieejas durvīm.

Iemītniekuši niknuši dara arī tas, ka no tuvējām lietotā ūdens attirišanas iekārtām vējš nes kūts smaku, nevar atvērt logus. Franciū smaržas, lai neutralizētu nepatikamo pledevu labiekartotajiem dzīves apstākliem, kā zināms, ir par dārgu un veikalos nav dabujamas.

Mierinu znotu: visu jau nevar pieprasīt, lai vie labiekārtota nama būtu labiekārtota iela un labiekārtota aina aiz loga. Bet ko tu mūsdienu jau natnei iestāstīsi.

Benediks KAULACIS

JURIS NESENBERGS dzīvo Rīgā, Lidonu ielā, bieži bijis Preilos kopā ar glezniecības tautas studijas biedriem, strādājis un atpūties plēnēros, piedalījies atskaites izstādēs, iemantojis daudz draugu. Viņa aizraušanās — karikatūru zīmēšana par dzives ēnām.

Briesmīgs sods

Dzīvoja reiz nelabojams pārkāpējs. Bija izlaids un nedisciplīnēts, piedzīrējies sēdās pie stūres, nemaksāja alimentus, lamažās un splāva uz ielas. Vārdū sakot, pilnīgi negatīvs tips. Bija mēģināts iestādināt viņu uz «sutkām», atņemt autovadītāja tiesības, uzlikt sodanaudas... Izmēģināja visu, bet itin nekas nelīdzēja. Pazudis cilvēks.

Te kādam lēnāca prātā laimīga ideja: pārdot viņam ārpus kartas vieglo automāšu (naudu bija sakräjusi sievāsmāte) un solījās iedot, ja apzvērs, ka labosies, bet to viņš

nedarīja, zinādams, ka ir nelabojams), un likt vienu mēnesi katru dienu ielā līdz vakaram braukāt pa Preili ielām. Tas bija vēl pirms bedru aizlīdzināšanas Brīvības, Daugavpils, Komjaunathes, Rēzeknes ielās.

Viņš padevās jau pēc piecpadsmit dienām, kļūvis Ists paipulītis.

PS. Bedres gan līdzīnātas, bet ne isti gludi. Lai varētu arī turpināt pieleidot šo briesmīgo soda mēru un pāraudzīnāšanu, pa minētājām ielām nu jāliek braukāt ilgāk, vai arī jāizvēlas citas, nomalākās, A. AKOTS

Par kū smējos pyrms 55 godim

KAIDA STARPEIBA?

— Kaida starpeiba storpi kameli un cylvāku?

— Kamēls vasalu nedēli var strodot nadzēris, bet cylvāks vasalu nedēli var dzert nastrodojis.

OT GOLVA!

Kaids dzārojs, turādamis pi telefona stoba, trauga

garam skrinūšu automobiili:

— Ai, kas par golvu tai najēdzīgajai mašīnai! Kad jūmā ielē 5 litrus benzīna, tad jei skrinī symtu kilometru stundē, bet cylvāks, iedzērs tikai pus litra spīta, navar tikt ni nu vītas.

LIKS DORBS

Saimineica: «Jugas, vai tu rūkas nūmozgoji pyrms maizes melcešonas?»

Jugase: «Ak, kundzeit, kam ta tvs vēl vajadzeigs? Na jau boltmaize, bet malno maize jomeica!»

«Katoļu Dzeive», 1934. gads

— Ka cēlēs izteiciens «Saulainu tacinu!»?

— Skatoties uz krāšni ziedēšanā pienēmēm celmajās. Tik dzeltenis viss nīrbacu priekšā kā visspožākāi saulē.

— Kā saglabāt skalstu mu un ilgu mūžu?

— Turot tīru cukurbiešu lauku: saules peldes, kuras starī iznīcina slimību rosinātājus mikrobus, skaista brūns iedegums, slaidi kermenis no locišanās.

— Visur bijušas stihiskas dabas katastrofas, val Latvija arī turpmāk paliks līdzsvara zonā?

— Nē, mūsu līdzstrādniece Rozālija Kurme-Love redzēja sapni, ka 28. jūnijā Baltijas jūrā Rīgas jūras līča rajonā iekritis milzīgs meteorīts un viss ūdens tiks izslākis, bet no briesmīgā trieciena pamodīstes senodzīsis un aizmirsts vulkāns un pārpludinās ar no kaitētu lavu.

Redaktors A. RĀNCĀNS